

001	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100

Siikavanhus muisti, kuinka se oli nuorena vaeltanut joka vuosi aina Saaristomerelle saakka. Se tunsii hyvin jopa Seilin saaren rantakivikot ja sen karun menneisyyden. **JYRI J. TASKILA KALAJUTUSSAAN**

Kalle Valkonen ja Miko Heinilä lukeutuvat Kyrö Distillery Companyn perustajajäseniin.

Ruisviskiä lähipelloilta maailman metropoleihin

Kyrö Distillery Company toimii Kyrönmaan osuusmeijerin tiloissa. Kotimaan lisäksi yritys tähyää vientimarkkinoille.

ISOKYRÖ (MT)
Isossakyrössä toimiva viskitislaamo Kyrö Distillery Company aloitti viime syksynä.
”Järjestimme täällä meijerisä iltamat, jossa paikallisille ja muille vieraille kerrottiin suunnitelmistamme. Tuotantotilat avattiin silloin, mutta pannuista vain ääriviivat olivat piirrettyinä seinään”, **Kalle Valkonen** kertoo.
Nyt suuret viskisäiliöt seisovat rivissä seinustalla, ja kotimaisen täysmallas-ruisviskin tuotanto on polkaistu käyntiin.
Tänä vuonna Kyrönmaan osuusmeijerillä valmistetaan 20 tonnia viskitislettä. Valmiiksi viskiksi tisle jalostuu EU:n virallisten määritelmien mukaan kolmivuotiaana, vuonna 2017.
Valkosen yrityskumppaneina Kyrö Distillery Companyssa toimivat **Jouni Ritola**, **Miika Lipiäinen**, **Mikko Koskinen** sekä **Miko Heinilä**, joka on joukosta ainoa syntynyt isokyröläinen.
Toistaiseksi vain Valkonen on täysipäiväinen työntekijä, mutta myös Lipiäinen on pian hyppäämässä kokopäiväiseksi.

»Tavoitteena on saada tulevaisuudessa kaikki mahdollinen entistä lähempää, 30 kilometrin säteeltä.«

MIKO HEINILÄ

sopiva. Ja sehän oli. Lähdimme viemään asiaa tosissaan eteenpäin.”
Eri puolilta Suomea kotoisin olevat miehet päättivät ryhtyä tuumasta toimeen. Alkupääomaksi käytettiin perustajien omat säästöt, minkä lisäksi pankista otettiin lainaa. Julkista rahoitusta on saatu elykeskuksesta investointeihin ja Tekesiltä kansainvälistymisen tueksi.
”Tällaisen bisneksen käynnistäminen vaatii huomattavan rahusumman”, Heinilä raottaa.
Viski matkaa lähipelloilta maailmalle
Isonkyrön viskitislaamon myyntiartikkelit ovat gini sekä ruisviski. Paikallisuus korostuu yritysfilosofiassa ja näkyy käytännön teoissa.
”Nyt kaikki käyttämämme ainekset tulevat kotimaasta, mutta tulevaisuudessa tavoitteena on saada kaikki mahdollinen entistä lähempää, 30 kilometrin säteeltä”, Heinilä kertoo.
Kyrönmaan pelloilta viski löytyä tulevaisuudessa tiensä maailman metropoleihin, kuten

Espoolainen Kalle Valkonen muutti viskitislaamon perustamisen jälkeen työn perässä Isoonkyröön.

Shanghaihin, Tokioon, Berliiniin ja Lontooseen.
”Meillä ei ole pienenä tislaamona mahdollisuutta kilpailla suurten viskimerkkien kanssa. Ne ovat tehneet brändityötä vuosikymmenet.”
”Iskemme uniikilla tuotteellamme tarkasti valittuihin kohderyhmiin, aluksi etupäässä viskiharrastajiin”, Valkonen tähdentää.
Oma viskibaari avattiin Helsinkiin
Kyrönmaan osuusmeijerin yhteyteen avataan kesällä terassi,

jossa tislaamon tuotteita pääsee maistelemaan.
Lisäksi Helsinkiin avattiin hiljattain Kyrönmaan matkailun edistämiskeskus -niminen viskiravintola.
”Kaupunkilaisten kiinnostus sekä viskiämme että paikallisuuteen nojaavaa yritystoimintaamme kohtaan on ollut hurjan suurta. Suuri osa asiakkaistamme on naisia”, Valkonen avaa.
Makuprofiililtaan ruisviski on esimerkiksi savuisia skottiviskejä makeampaa, ja soveltuu siten drinkkeihin.

JUKKA KOIVULA

YRITYS

Kyrö Distillery Company

Viskitislaamon tuotanto on 20 000 litraa viskiä vuonna 2014. Vuonna 2015 tuotanto tuplataan.
EU-lainsäädännön mukaan viskiä on kypsyttävä puutynnyreissä vähintään kolme vuotta.
Kyrö Distillery Companyn ensimmäiset ruisviskit valmistuvat 2017.
Viskin lisäksi tislaamo tuottaa

giniä sekä muita kypsytettyjä ja kypsyttämättömiä ruis-tisleitä, joita on saatavilla aiemmin.
Raaka-aineena käytetään suomalaista mallastettua ruista.
Tisle kypsytetään amerikanvalkotammesta valmistetuissa tynnyreissä, joista viski saa värinsä ja valtaosan maustaan.

KIRJA

Palvelutalon vauhdikkaat vanhukset

En ollut lukenut **Minna Lindgrenin** (s. 1963) edellistä romaania Kuolema Ehtooleh-dossa (2013), joten aprikoin alkusivuilla, onko ideana nauraa vanhuuden kustannuksella. Mutta kokonaisuus antoi hyvän mielen.
Pitkään Yleisradiossakin vaikuttanut toimittaja-kirjailija hupaillee satiirissaan koko yhteiskunnalla. Yli 90-vuotiaitten näkökulma antaa elämänmelle perspektiiviä.
Käytännöllinen Siiri ja ipadiin ihastunut Irma ovat läheiset ystävät. Heitä yhdistää rakkaus kulttuuriin, etenkin musiikkiin ja arkkitehtuuriin. Entinen äidinkielenopettaja Anna-Liisa vahtii puolestaan, että suomea puhutaan moitteettomasti.
Siisäpiiriin kuuluu myös Margit, joka toivoisi dementoituneen, rakkaan aviomiehensä kuolevan nopeasti. Muutoin Eino jää hänen jälkeensä tuntemattomana tuntemattomien käänneltäväksi.
Putkiremontti ja viroa puhuvat korjausmiehet saavat palvelutalon sekaisin. Meteli on sietämätön, kun seinä purekaan. Vettäkään ei tule. Vanhuksille tarjotaan kannettavat kuivakäymälät. Anna-Liisan puoliso, suurlähettiläs, järjestää ”haaremilleen” kiinteistöstään evakkopaikan.
Todellisuus on välillä absurdia, kun asuntokin tuntuu olleen aikuisviihteen käytössä. Kotihoitajat ovat kännyköihin ohjelmoitujen aikataulujen uuvuttamia tai parkkiintuneita, mekaanisesti asiaskasuntaansa jynssääviä suorittajia. Autetta-

vat hoivaavat usein auttajiaan.
Vanhan aforismin mukaan elämä on komedia sille joka ajattelee, tragedia sille joka tuntee. Siispä Minna Lindgren kuuluu ajattelijoihin. Vauhdikkaan trilogian kolmas osa on luvassa ensi vuonna. Ensimmäisestä osasta on tekeillä elokuva.
Romaanin ydinajatus tiivistyy Siirin mielessä, kun hän kokee jo melkein inhoavansa hyvinvointia, ”loputonta yltäkylläisyyttä, joka oli tappanut hänen molemmat poikansa 60-vuotiaana” ja ”jonka ansiosta kenelläkään ei ollut aikaa toisille”.
Siiri ja Irma säilyttävät hyväntuulusuutensa tilanteessa kuin tilanteessa. Kuolema on kohdattava sitten kun se tulee. Siihen saakka kaksikko on utelias kaikelle, mitä elämällä on tarjota.
ANELMA JÄRVENPÄÄ-SUMMANEN
Minna Lindgren: Ehtoolehdon pakolaiset. 335 sivua. Teos.

KALAJUTTU

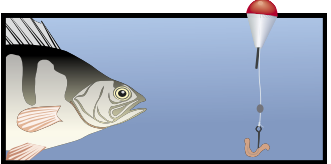
Siikavanhus, osa 1

Toukokuun 28. päivänä vuonna 2011 vesi oli Perämerellä Tornion edustalla vielä jäätävän kylmää aikaisesta jäidenlähdöstä huolimatta.
Siikavanhus oli 40-vuotispäivänään joutunut kalastajan verkkoon. Se tuntui kohtuuttomalta kaikkien niiden verkkojen, troolien, rysien ja hylkeiden jälkeen, jotka se oli onnistunut pitkän elämänsä aikana väistämään.
Verkonsilmä kiersi sen toisen kiduksen, mutta se pystyi yhä hengittämään. Kokemuksesta se tiesi, ettei auttanut rimpulla, vaan oli tynyesti odotettava oikeaa hetkeä.

Siikavanhus toivoi, että kalastaja saapuisi ennen kuin kylmä vesi kohmettaisi sen kokonaan.

Sukunsa vanhin
Se oli sukunsa vanhin siika, ja joutunut punaisen verkkoliinan vangiksi. Sellaiseen se ei ollut Perämeren karikoilla aiemmin törmännyt.
Siikavanhus pelkäsi tilinteon hetken koittaneen. Se muisti syntynensä Kukkolan kosken yläpuolella Torniojoessa. Poikasaika oli kulunut sisarusten kanssa tullin kämpän rantavikossa Kukkolan yläpuolisessa suvannossa haukia väistellen. Jokipoikasena oli menty jokea ylös alas.
Isommaksi vartuttuaan sen vaellusvietti oli herännyt. Emosiika oli kertonut, että lippoajat tuli jokeen noustessa ohittaa. Siialta siialle kulki tieto lippoamispyötyien uusista taakoituksista ja muista vaaranpaikoista.
Kaikki oli Väylällä muuttunut. Jostain syystä lippoajia näkyi vain tiettyinä aikoina, ja ne oli helppo ohittaa. Siikavanhus ei ollut käynyt joessa enää pitkään aikaan. Pääosin se kierteli Selkäsarven karikoita avomerien läheisyydessä.

Kerran meren pohjaan oli päättynyt sunnuntaikalastajan kalakirja. Sitä oli porukalla tutkittu. Parhaat naurut saatiin siikoja koskevasta luvusta. Erityisesti huvitusta herätti se, että vaellussiika ja karisiika olivat kirjan mukaan kaksi eri lajia. Tälle naurettiin koko kesä ja vielä pitkälle syksyyn.
Siikavanhus muisti, kuinka se oli nuorena vaeltanut joka vuosi aina Saaristomerelle saakka. Se tunsii hyvin jopa Seilin saaren rantakivikot ja sen karun menneisyyden. Onneksi ei spitaali näyttänyt tarttuvan siikoihin.
Viisitoista täytettyään se oli kyllästynyt ainaiseen vaeltamiseen ja tuumannut, etteivät

»Muuan ammattilainen oli kertonut, että pyyntiverkon suojaksi kannattaa laittaa vanha, risa verkko.«

etelän siikaneidot olleet pohjoista parempia. Siitä oli tullut karisiika, mutta lajia se ei ollut mielestään vaihtanut.
Siikavanhuksen muistelukset katkesivat kovaan läiskähdykseen pinnassa. Lokki yritti sukeltaa suoraan niskaan. Aluksi siikavanhus säikähti, mutta rauhoittui ymmärrettyään, ettei lokki mitenkään pääsisi niin syvälle.
Se ajatteli, etteivät nuo maaneläjäät opi mitään, ja muisteli aiempaa kohtaamistaan lokin kanssa.
Merilokin poikanen oli yrittänyt nokkia sitä syvältä verkosta Patakrunnin itäpuolella. Lopulta lokki oli itse takertunut verkkoon ja hukkunut.
Verkkoa kokemaan tullut pyytäjä oli hämmästynyt verkossa ollutta lokkia niin, että siika oli päässyt karkuun – jälleen kerran. Yläpuolella kiertelevä lokki huomasi yrityksensä toivottomaksi ja katosi paikalta.

Kala-aterian toivossa
Pian alkoi tumma hahmo kiertellä sulavasti lähellä hiekkapohjaa. Hylje oli ilmaantunut kala-aterian toivossa.
Kalastaja oli ollut lopen kylästynyt hylkeen touhuihin jouduttuaan paikkaamaan useita verkkoja niiden jäljiltä.
Muuan ammattilainen oli kertonut, että pyyntiverkon suojaksi kannattaa laittaa vanha, risa verkko. Kalastaja oli päättänyt kokeilla neuvoa, mikä tällä kertaa koitui siikavanhuksen pelastukseksi.
Hylje kierteli aikansa risaverkkoa, eikä huomannut viereisessä verkossa ollutta siikaa. Risaverkon kalat oli pian syöty, ja hylje lipui pois paikalta. Siikavanhus huokaisi helpotuksesta. (Jatkuu)

JYRI J. TASKILA

Tornio

Vuoden kotiseutuyhdistys tulee Kivijärveltä

Suomen Kotiseutuliitto on valinnut Kivijärven kotiseutuyhdistyksen vuoden kotiseutuyhdistykseksi.
Yhdistys järjestää nykyisin muun muassa kansainvälisen Kivijärvi Soi -mestarikurssin ja konsertisarjan.
Tapahtuma sai alkunsa konservatorion vuorovuosina

Kivijärvellä ja Kannonkoskella järjestämistä musiikkileireistä. Vuonna 1993 leiri siirtyi kokonaan Kivijärvelle. Kivijärven kunta järjesti tapahtuman vuosina 1993–2009, ja Kivijärven kotiseutuyhdistys otti vuonna 2011 järjestämisvastuun.
Vapaaehtoisvoimin toimiva Kivijärven kotiseutuyhdistys

kuuluu Kotiseutuliiton 680 jäsenyhdistyksen aktiivisimpaan kärkeen.

Yhdistys hoitaa kunnan museot
Muun perinteisen yhdistystoiminnan lisäksi se hoitaa kunnan museota Valoharjua ja Viljamakasiinia. Omassa omis-

tuksessaan sillä on 1900-luvun alussa rakennettu Aution riihi. Viime vuonna kotiseutuyhdistys muun muassa kunnosti riichtä ja järjesti lukuisia retkiä ja kulttuuritapahtumia, kuten tukikonsertin Kivijärven kirkon kellotapuln ja alueen muiden arvokaiden rakennusten puolesta.

Vuoden kotiseutuyhdistys -palkintoa tavoitteli 30 Suomen Kotiseutuliiton jäsenyhdistystä. Hakijoissa on perinteisiä kotiseutuyhdistyksiä, kaupunginosayhdistyksiä, erilaisia museo- ja/tai kulttuuriyhdistyksiä sekä aluejärjestöjä.
Palkinto antaa tunnustusta aktiiviselle yhdistykselle, joka

edistää ja kehittää kotiseututyötä.
Vuoden kotiseutuyhdistyksen toiminta on yhteisöllistä ja nousee tavanomaisen toiminnan yläpuolelle.
Valinta on tunnustus hyvin tehdystä, innovatiivisesta kotiseututyöstä.

MT